

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

ΙΚΑΡΟΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΣ
ΟΥΡΑΝΟΣ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Κανένα μέρος ή απόσπασμα του παρόντος βιβλίου δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί ή να αναπαραχθεί, με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο, για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων Τεχνητής Νοημοσύνης. Με βάση το Άρθρο 4(3) της Οδηγίας (ΕΕ) 2019/790 για την Ψηφιακή Ενιαία Αγορά, οι δημιουργοί και ο εκδότης επιφυλάσσονται ρητώς όλων των δικαιωμάτων τους και εξαιρούν το παρόν έργο από κάθε πράξη εξόρυξης κειμένων και δεδομένων.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΣ
ΟΥΡΑΝΟΣ

Μυθιστόρημα

ΙΚΑΡΟΣ

*Το παρόν βιβλίο είναι προϊόν μυθοπλασίας,
οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και ονόματα είναι συμπτωματική.*

Στη μνήμη του Γιώργου Δέλιου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Στην Κασσάνδρα	11
Γαμήλιος πόνος	15
<i>Ημερολόγιο, Κασσάνδρα, Ιούλης του '64</i>	26
Απριλιανά	27
Στη Νεάπολη Θεσσαλονίκης.....	40
<i>Νεάπολη, άνοιξη του '39</i>	48
«Μαϊάμι»	50
Σινεμά «Ορφέας»	60
Ο δάσκαλος της Βάλτας	71
<i>Ο Σαλαμάντρας, καλοκαίρι του '42</i>	80
Μολυβένιος ουρανός.....	83
Θειάφι στη θάλασσα.....	89
<i>«Τριανόν», Μάης του '48</i>	95
Με ψευδώνυμο.....	96
<i>Τρίκαλα, Ιούνης του '69</i>	103
Ξένοι	105
<i>Βροντάει ο Όλυμπος... Μάρτης του '46</i>	111
Δραπέτες	114
<i>Βάλτα, Φλεβάρης του '62</i>	121
<i>Πήραμε τη ζωή μας λάθος!</i>	122
<i>Χειμώνας του '65</i>	129
Αποστασία	130

<i>Ημερολόγιο, Θεσσαλονίκη, Μάης του '66</i>	138
<i>Λευκά μερόνυχτα</i>	141
<i>Γεντί Κουλέ, Μάης του '68</i>	149
<i>Ώριμες κοντούλες</i>	150
<i>Κασσάνδρα, Ιούλης του '65</i>	158
<i>Αγία Τριάδα</i>	159
<i>Τρίκαλα, Σεπτέμβρης του '71</i>	168
<i>Παιχνίδι με τις σκιές</i>	170
<i>Ημερολόγιο, Θεσσαλονίκη, Νοέμβρης του '76</i>	178
<i>Filioque</i>	179
<i>Ημερολόγιο, Το τούνελ, Οκτώβρης του '79</i>	190
<i>Εξάσκηση στην προσμονή</i>	195
<i>Ημερολόγιο, Στη γέφυρα, Νοέμβρης του '64</i>	202
<i>«Βρόμικο '89»</i>	206
<i>Το Τείχος, Νοέμβρης του '89</i>	213
<i>Στα συρτάρια</i>	214
<i>Αγιο Όρος, άνοιξη του '93</i>	222
<i>Χωρίς ρολόι</i>	223
<i>Ημερολόγιο, Κασσάνδρα, Ιούλης του '65</i>	229
<i>Ενγλικίωση</i>	230
<i>Αγιο Όρος, καλοκαίρι του '96</i>	238
<i>Μετοίκηση</i>	239
<i>Ημερολόγιο, Θεσσαλονίκη, Δεκέμβρης του '97</i>	247
<i>Ιουλιανά</i>	248

Στην Κασσάνδρα

Ο ελαιώνας άρχιζε δίπλα στον χωματόδρομο, μ' ένα μικρό χαντάκι ανάμεσά τους. Τα λιόδεντρα έστεκαν στωικά στο ανώμαλο χώμα, κόκκινο και άγριο, ξεχασμένο απ' τις βροχές. Άφηναν ένα στενό, πατημένο μονοπάτι που οδηγούσε στο σπίτι. Δύο δωμάτια όλα κι όλα, χαμένα στις γκριζοπράσινες φυλλωσιές, μόλις που φαινόταν η θάλασσα από τη βεράντα. Τέλος Ιουνίου έφταναν εκεί, το αυτοκίνητο γεμάτο με τα χρειαζούμενα δύο μηνών. Ρούχα και πετσέτες, μπανιέρα, τρόφιμα που βαστούσαν εκτός πάγου, φακοί και εντομοκτόνα, φάρμακα πρώτης ανάγκης, βιβλία, περιοδικά και μπαταρίες, πολλές μπαταρίες για το τρανζίστορ, τον μοναδικό μεσάζοντα με τον υπόλοιπο κόσμο. Στην Ποτίδαια, στο κανάλι, ο δρόμος κοβόταν απότομα μπροστά στη θάλασσα, που εισχωρούσε ανάμεσα στις δυο στεριές. Κατέβαιναν από το αυτοκίνητο, περνούσαν απέναντι με το Σάλι, μια μεταλλική σχεδιά που την τραβούσαν με συρματόσχοινα δυο χειροδύναμοι άνδρες. Πρώτα τα γυναικόπαιδα, μετά οι άνδρες και τα αυτοκίνητα.

Η Χαλκιδική εκείνης της εποχής, χωρίς τρεχούμενο νερό και ηλεκτρικό, ήταν παράδεισος μόνο για ανθρώπους που αποζητούσαν ηρεμία, κρυστάλλινα νερά και βαθύσκιωτα

πεύκα που κατέβαιναν μέχρι τα βράχια. Για άλλους, εξορία. Όμως, ο μικρός οικισμός του Αγίου Νικολάου, λίγο πριν τελειώσει το πρώτο πόδι της Χαλκιδικής, ζωντάνευε με το που έκλειναν τα σχολεία. Θεσσαλονικείς, κυρίως, έμποροι, δημόσιοι υπάλληλοι, δάσκαλοι, λάτρεις της ησυχίας ή του ψαροντούφεκου γίνονταν μια παρέα. Μαμάδες με παιδιά κάθε ηλικίας που χαίρονταν τη θάλασσα, ντόπιοι ψαράδες, κάποιοι λίγοι φοιτητές με την περιπέτεια στο αίμα τους και σύζυγοι που έφθαναν κατάκοποι από την τρίωρη οδήγηση το απομεσήμερο κάθε Σαββάτου. Μετά χόρταιναν ψάρι και ύπνο.

Στις κουβέντες τους ανάμεσα στο τάβλι και στα ούζα, ανακατεύονταν πολιτικές κόντρες της εποχής –η ΕΡΕ του Καραμανλή και η Ένωση Κέντρου του Γέρου Παπανδρέου– μαζί με αγοραπωλησίες στην περιοχή, αφού κάποιοι είχαν ήδη προσεγγίσει τους χωρικούς που πουλούσαν φτηνά τη γη τους. Η μεγάλη απόσταση από τη Θεσσαλονίκη και η έλλειψη νερού και ηλεκτρικού μείωναν τις απαιτήσεις των ντόπιων, όμως η φυσική ομορφιά του τοπίου άνοιγε την όρεξη σε άλλους που υπολόγιζαν οικόπεδα και δόμηση δίπλα στο πυκνό πευκοδάσος της Κασσάνδρας. Ακμαίο κι ακόμη αθώο.

Οι χωρικοί κατέβαιναν από το χωριό τους, την Αγία Παρασκευή, να ξεκαλοκαιριάσουν στον οικισμό του Αγίου Νικολάου, που χρωστούσε το όνομά του στο εκκλησάκι του Αγίου δίπλα στη μοναδική πηγή πόσιμου νερού. Τα ιαματικά νερά στην άλλη άκρη του οικισμού είχαν τραβήξει στην περιοχή τους παραθεριστές από τη Θεσσαλονίκη.

Έτσι άνοιξαν κάποιες ευκαιριακές δουλίτσες για τους ανθρώπους του χωριού. Ο Σταμάτης κάθε πρωί κουβαλούσε νερό μ' ένα γαϊδούρι και παγοκολόνες για τις παγωνιέρες που είχαν ξεμείνει στις πρωτόγονες κουζίνες των νοικοκυριών. Ο Νικόλας πουλούσε φρέσκα ψάρια για εκείνους που αρνιόνταν το μεσημεριανό τηγάνι της κυρίας Ελένης στο καφενείο της περιοχής. Τα βράδια οι λάμπες πετρελαίου και τα λουξ έκαιγαν μέχρι αργά για τις παρέες που ξενουχτούσαν ακούγοντας την κιθάρα του Μίμη γύρω από αυτοσχέδιες τσόχες και καλοκαιρινούς μπαλαντέρ.

Η Ζωή περνούσε το δεύτερο καλοκαίρι σ' αυτή την ακρούλα της Χαλκιδικής παρέα με τον πεντάχρονο Ντίνο της, περιμένοντας στο τέλος κάθε εβδομάδας τον άνδρα της. Τα πρωινά τελείωνε γρήγορα τις δουλειές του σπιτιού. Τι δουλειές να κάνει άλλωστε σε σαράντα τετραγωνικά με μια στοιχειώδη κουζίνα; Μετά τις πρωινές ραδιοφωνικές εκπομπές παραδινόταν στον ήλιο και στη θάλασσα με τις γυναικείες παρέες της στα βραχάκια της ακτής. Στον γυρισμό, μάνα και γιος πλένονταν κάτω από τα λιόδεντρα να φύγει η αλμύρα αποπάνω τους. Τριγύρω τα τζιτζίκια βοούσαν στη διαπασών, ένα κρεσέντο που δεν έλεγε να τελειώσει. Πρώτα έριχνε στον μικρό νερό από έναν τενεκέ, έγερνε εκείνος πίσω –το νερό βαρύ ανακούφιζε το δέρμα του, έτσουζαν τα ματοτσίνορά του–, άνοιγε το στόμα του και κατάπινε λαθραία δροσερές γουλιές. «Μη!» τον μάλωνε. «Δεν το πίνουμε αυτό». Έστερα έπλενε τα μαλλιά της τεντώνοντας με χάρη πίσω το κεφάλι της, κυλούσε το

νερό στη γυμνή πλάτη της, εξατμιζόταν γρήγορα. Ζέστη καλοκαιρινή, ανυπόφορη. Του απαγόρευε να βγαίνει από το σπίτι εκείνες τις ώρες, ούτε κατά διάνοια να εγκαταλείψει το κρεβάτι του. Γινόταν απόλυτη και αυστηρή για τον μεσημεριανό ύπνο. Α! Και για το σπίτι στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Χαμένο σ' έναν δικό του ελαιώνα, φαινόταν μονάχα από την παραλία. Κανείς δεν το πλησίαζε. «Σςςς, ο κύριος Γιώργος γράφει...» ψιθύριζαν όλοι και λοξοδρομούσαν. «Τι γράφει;» ρωτούσαν όσοι δεν ήξεραν. «Βιβλία», απαντούσαν οι άλλοι.